

Ingeborg Refslund Thomsen: Den halv-årige regulering af renten vil af landets rentemodtagere blive betragtet som en fordel, fordi også de derved kommer med i kapløbet om at indhente pristallet. De skal ikke længere vente, til året er omme, for at se, hvad man nu takserer et eengangstillæg til, og vi vil alle slippe for disse tilbagevendende diskussioner om størrelsen af eengangstillægget.

Måske er det lidt på baggrund af forholdene syd for grænsen, hvor børnene har forsørgerligt overfor deres gamle forældre og de gamle derfor meget ofte må bo sammen med børn, svigerbørn og børnebørn, at de gamle nede hos os i Sønderjylland altid fremhæver, at de heldigvis ikke er afhængige af deres børn. De siger, at de har det godt, og at man sørger godt for de gamle. I vore aldersrenteforeninger danser man og forlover sig, der er ikke noget med resolutioner og den slags.

Hensynet til forøget arbejde indenfor administrationen må naturligvis vige for hensynet til de gamle selv. Jeg mener, det må være bedre at fordele de penge, der nu gives som eengangstillæg, over årets 12 måneder. Det kan jo lyde meget smukt med disse samlede udbetalinger til jul, brændselshjælp, beklædningshjælp og ekstraordinært tillæg, men det er jo ikke julegaver. Det er penge til brændsel for hele året og penge til tøj for hele året. Et ægtepar hjemme i min by har en månedlig rente på 223 kr., og så får de desuden den 1. december en udbetaling på 466 kr. Det skaber udadtil en forkert forestilling om en smule pengeligelighed, hvis man kan sige det sådan, og jeg tror, det skader den private hjælpsomhed til julen. Den private hjælpsomhed er et smukt dansk træk, der nødvendigvis skulle forsvinde, også fordi det er en værdi for dem, der har det så godt, at de kan give. Vi hører ofte sagt, når vi samler ind til julen, at de gamle jo netop i december har en stor indkomst, og folk glemmer let de 11 andre måneder, der kan være sure nok. Også af den grund hilser jeg det med glæde, at det nu er sidste gang, at eengangstillægget skal udbetales. Den månedlige rente kan så blive lidt større og decemberbeløbet tilsvarende mindre. Jeg tror, at de gamle selv vil være glade for den nye ordning.

Dette spørgsmål med medicinen! Ja, der er jo gamle folk, for hvem det er et livsindhold at tale om medicin, at prøve ny medicin og købe noget andet, der måske modarbejder det, de tidligere har fået, men man glemmer, når man kritiserer den nye ordning, at der var mange sygekasser, der

ikke gav hjælp til medicin eller kun gav meget nødtørfig hjælp. Nu er ordningen blevet mere ensartet. Der var visse småfejl, f. eks. den fejl, at levertran til børn ikke blev betalt af sygekassen. Det anså jeg for forkert, men det er da noget, der kan rettes, og hvor der er særlig nød og trang i de små byer og på landet, hvor man jo kender folks forhold. Nøje, har vi rådighedsbeløbet, og det bruges netop hjemme hos os på den måde.

Vi kan stemme for lovforslaget, som det foreligger.

Chr. Nielsen: Det ville sikkert have gavnet forhandlingerne her i dag, dersom tingets medlemmer havde benyttet en halv times tid i formiddags til at gå en tur fra Raadhuspladsen gennem Strøget til Kongens Nytorv og der havde betragtet det utal af gamle og invalider, som har stillet sig op og forhandler sprællemænd, julebukke, grankviste og mange andre ting. Det ville have gavnet, fordi det giver et så stærkt billede af forholdene, som de er for flertallet af vort lands 250 000 rentemodtagere, og der er dog næppe nogen, der vil vove at påstå, at disse gamle mennesker og invalider har stillet sig op for fornøjelsens skyld; man kan jo se, hvor forkomne og frysende de er. Dette taler, synes jeg, umådelig stærkt til os alle om, at der virkelig hersker nød, sult og elendighed blandt vore rentemodtagere, og det er ikke så underligt, når man tænker på, at en enlig rentemodtager i København i dag må klare alle sine udgifter for ca. 5 kr. 50 øre om dagen, og at et ægtepar her i byen må klare alt, hvad der hører til livets opretholdelse, for 8 kr. 50 øre om dagen. Man behøver ikke at have megen fantasi for at forestille sig de trange vilkår, hvorunder disse mennesker lever. Når dertil lægges, at prisudviklingen året igennem yderligere har forringet værdien af disse små beløb, er det efter min mening påtrængende nødvendigt, at rigsdagen for alvor gør en indsats for at komme vore gamle og invaliderne til hjælp.

Det kan jo ikke nytte, at man som den socialdemokratiske ordfører, det ærede medlem hr. Aage Knudsen, her i dag står og opremser en lang række af procenter. Virkeligheden fortæller os med et par enkelte konkrete tal mere korrekt, mere rigtigt om forholdene, som de virkelig er. Forskellen mellem januarpristallet og oktoberpristallet viser, at leveomkostningerne er steget med 780 kr. Hertil må der så yderligere lægges en række forhold, som pristallet ingen